Παρουσίες και απουσίες στον Ευαγγελισμό

ΜΑΡΙΑ ΜΗΤΣΟΡΑ
Λογοτέχνης - Συγγραφέας

Υπάρχει μία Δεύτερη Παρουσία που έχουνε τα πράγματα, λίγο πριν ή λίγο μετά τον ύπνο, λίγο πριν ή λίγο μετά τη ζωή μας, που πλέκεται με τη δική τους. Όταν ήμουν δεκαεπτά χρονών, οι γονείς μου μετακόμισαν στην οδό Καρνεάδου, που τελειώνει στο εκκλησάκι του Ευαγγελισμού, εκεί όπου γίνεται μία πολύ ήσυχη Ανάσταση. Βγαίνουν στα μπαλκόνια επισκέπτες και ασθενείς, με τις αόρατες και τις ορατές πληγές τους, με τα νυχτικά και τις πυτζάμες, σκύβουν απ' τα μπαλκόνια, βλέπουν τις φλόγες στα κεράκια, ακούνε το Δεύτε Λάβετε Φως και σκέφτονται το Λάζαρε Δεύρο Έξω.

Κι ίσως να σκέφτονται την αιωνιότητα, που είναι μία αιώνια νεότητα και τη Δευτέρα Παρουσία που καταργεί τις απουσίες. Κι ίσως λίγο πριν ή λίγο μετά τη ζωή μας να υπάρχει ένας παράλληλος κόσμος, όπου καταργούνται οι απουσίες που έχουν σημειωθεί στην Πρώτη Παρουσία.

Ο Ευαγγελισμός έχει υπάρξει ορόσημο για τόσες απουσίες... Χίλια Χρόνια Χιόνι θα ήταν το όνομα του πατέρα μου, αν ανήκαμε σε μία από εκείνες τις φυλές που κατοικούν στις πλαγιές ψηλών βουνών και δεν προφταίνουν να γνωρίσουν γεράματα. Μόνο σκαρφαλώματα στα δέντρα και περισσότερα σφυρίγματα παρά λέξεις και περισσότερα τραγούδια παρά ομιλίες. Τα ζώα τα σκότωναν με βέλη και ακόντια, ποτέ δεν τα πρόσφεραν θυσία. Και τα πνεύματα των ζώων και των ανθρώπων κατοικούσαν στα μεγάλα δέντρα, στα παράξενα βράχια και στις τρύπες μέσα στο νερό. Τους νεκρούς τους καίγαμε στην πυρά, το θυμάμαι σαν να ήταν σήμερα – Χίλια Χρόνια Χιόνι λιώσανε στην πυρά τη στιγμή που Μήτσορας Κυριάκος του Δημητρίου - απών.

Πέθανε στον Ευαγγελισμό, σ' εκείνο το δωμάτιο με το μαρμάρινο μπάνιο στην παλιά πτέρυγα, που βλέπει το πάρκο, εκείνο το πρωινό του Φεβρουαρίου, που το παράθυρο έβλεπε έναν ουρανό μεξικάνικο μπλε.

Την άλλη μέρα, αφού τον τοποθετήσαμε με χριστιανική τελετή στην τρύπα του στο χώμα, φάγαμε εις μνήμην ένα αλησμόνητο ψάρι, που ένα κοκαλάκι του καρφώθηκε στο λαιμό της μητέρας μου και την τρέχαμε στον Ευαγγελισμό. Αργότερα η κουβέντα στριφογύριζε... Να είναι αλήθεια πως θα αναστηθούμε; Θα ξαναζήσουμε άραγε; Θα κριθούμε μήπως; Θα φοράμε τα ρούχα μας ή θα έχουμε φτερά αγγέλων; Πού θα σταθούμε, πού θα χωρέσουμε όλοι; Αφού ο χριστιανισμός υπόσχεται την ανάσταση του πλήρους σώματος. Κάποια στιγμή θυμάμαι η μητέρα μου ρώτησε «θ' αναστηθούν άραγε και τα κτίρια;» και κάποιος γέλασε κι εγώ είπα «θ' αναστηθεί σίγουρα ο Ευαγγελισμός κι όλα του τα μάρμαρα θ' αστράφτουν κι όλοι οι διευθυντές των κλινικών, όλοι οι γιατροί, οι νοσοκόμες και οι πρώην άρρωστοι σ' ένα ουράνιο βαλς ή ταγκό θα στροβιλίζονται γύρω από χρυσά αγάλματα οργάνων που θα επιστρέφονται στους δωρητές τους με τυμπανοκρουσίες».

Θα είπα κι άλλα, στολίζοντας την εικόνα, γιατί θυμάμαι τη φωνή της γλυκιάς καμπανίτσας στ' αυτιά μου να μου λέει «βρε Μαρία, γιατί δε γράφεις;».

Σήμερα, τόσα χρόνια αφού σημειώθηκε και η δική της απουσία, της γράφω αυτό το κείμενο με αγάπη.

Μαρία